

Cantate
1Sam19
7.5.2023

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho který byl, který je a který přijít má.

Introit:

Vysvobod' mě od těch, kdo páchají ničemností,
zachraň mě před těmi, kdo prolévají krev.

Píseň: 187

Čtení: Sk9,1-9

Píseň: 578, 573

Kázání: 1Sam19

Náš příběh začíná rozhovorem. Je to však zvláštní rozhovor. Ten, kterého se rozhovor týká, není přítomen. A ještě že přítomen není. Byl by pravděpodobně usmrčen. Král Saul se rozhodl Davida zamordovat.

Co se děje s člověkem, který myslí na zamordování toho druhého? Možná je to pro nás nepochopitelná otázka. Naštěstí ne všichni, kdo někoho nemusí, takto smýšlejí. Protože Jónatan Davida *liboval* (kr.), *oblíbil* (ek.), toto smýšlení Jónatana nepostihne. A my si můžeme šťastně vydechnout. Ještě že nás někteří lidé pro libování nejen že nechtějí zabít, ale i varují před nástrahami zvenčí. Ještě že nás lidi Bůh, pro libování k člověku, nechce zamordovat.

Zdá se, že díky Jónatanovi se rozhodnutí krále Saula nakonec změní. Změna smýšlení se neděje ledaskdy ani ledaskde. Čas je ráno, kdy se čekávalo na Boha a místem je pole. Tedy prostor, kde se to možná hemžilo různými bohy a bůžky. Čeká se na orákulum. Čeká se na odpověď Boha. Na koho čeká Saul, na jakou pomoc pro Davida čeká Jónatan? A hlavně od koho přijde pomoc, když do vztahů se vloudí nedůvěra, ostražitost, nevědění a zlé smýšlení?

Pročez bys tedy hřešil proti krvi nevinné, chtěje zabít Davida? Tak napomíná Jónatan svého otce. Příčina – důsledek. Důsledek – příčina. Nevinná krev a zabití člověka. To přece nejde dohromady. Podle lidských měřítek by to mělo být jinak. Nejdřív by měla být příčina, která by si zasloužila trest, tedy důsledek, a to prolítí krve, tedy zamordování.

Jó, tak to na světě chodí. A najednou Saul chce zamordovat toho, který si to nezaslouží. Saul nemá příčinu Davida zbavit života. A přesto se o to snaží. A přesto se to tak v životě děje. Bez příčiny umírá Ježíš a my jsme se o to zasloužili. Bez důvodu Krista křižují a ani o tom nevědí.

Vytekla nevinná krev. Bez příčiny jsou mordováni lidé ve válkách, na Ukrajině, a jejich prolitá krev volá, tak jako volala krev zabitého Ábela.

Zastaví se Saulové tohoto světa, aby neprolévali nevinnou krev? V našem příběhu se nakrátko zastaví. Jako by vše zalilo slunce. David je u Saula. Dokonce Saul se zapřísahá při živém Bohu. Zdá se, že je zabráněno prolítí krve. Zdá se, že zavládla v obydlí Saula shoda. Zdá se, že zbraně nenávisti otupil Hospodin. Vždyť při něm Saul přísahal.

Vznikla pak opět válka. Dny klidu a pokoje vystřídají dny boje, zmatku a opět Saul doma zahálí.

Možná pracuje, je státnicky zaneprázdněn. Co můžeme říci s jistotou, je to, co nedělá: nechrání svůj lid proti nepřátelům. Kdo takto činí, je David, který sbírá slávu.

A opět jako v písni „pes jitničku sežral“ se odehrává obdobný děj, který jsme již slyšeli v předešlé kapitole. Znehybnit toho aktivního Davida. Přišpendlit jej s konečnou platností na zeď. Přibít toho Ježíše na kříž, znehybnit jej. Ať již tu neotravuje svým zpěvem o Bohu.

Ke najít bezpečný úkryt? Před běsy usilujícími nás zasáhnout ostrým kopí? Kam se schovat před tím, co nás může usmrtit? Zachrání nás náš dům nebo to, co jsme tak pracně vybudovali? Zachrání nás víra nebo ten Davidův Bůh?

A opět útek. Tentokrát se David již neschovává v bezpečném úkrytu jako na začátku našeho vypravování. David utíká k Samuelovi. Utíká k tomu, jenž jej pomazal za krále. K čemu to, být králem, když mě usilují o život? K čemu to, být králem, když mě chtějí přibodnout na zeď? K čemu to, být králem, když mě přibili na kříž?

Ve společenství proroků David nachází své útočiště. A opět Samuela i proroky nacházíme v místech, kde jsou blíže Bohu. Jejich útočiště proti běsům a nástrahám Saula nemůže být přemoženo jenom z lidských zdrojů. Jedině zakotvení v Bohu, *na mlatu v Seku*, může dojít k proměnění.

I když Saul posílá své posly, aby Davida přivedli a usmrtili před Bohem, nezmůžou nic, nemohou obstát.

Šel tam do prorockého domu v Rámě, na mlat v Seku, totiž Saul. Jeho srdce je plné zlých myšlenek, myšlenek zbavit se toho úspěšnějšího, toho, komu Bůh straní. Zamordovat, sprovodit ze světa.

Ještě je šance. Ještě je srdce Saulovo plné nenávisti a zlých myšlenek, chtějících Davida připravit o život. Ty však jsou přemoženy Duchem Hospodinovým. Saul upadá do prorockého vytržení. Můžeme se jen domnívat, co v tomto vytržení vidí. Boha? Hospodina? Sebe jako toho, jenž selhal?

Celou noc a celý den ležel nahý, totiž Saul. Ano, před Bohem jsme nazí. Nemáme nic. Saul pod Božím vytržením svou nahotu – realitu o sobě samém – neskrývá, ale vydává soudu milosrdného Boha.

Amen.

Píseň: 358

Večeře Páně